

Најелегантнија могућност је измена текста амандманима које може да поднесе било која чланица УН

Београд и Брисел би могли да се договоре о резолуцији коју је Србија поднела у Уједињеним нацијама.

Ако је ово јуче била кључна вест после одласка из Београда Гвида Вестервелеа, немачког министра спољних послова, данас су два кључна питања: прво – како до таквог договора може да дође и друго – зашто се до њега није раније дошло.

Тешко је очекивати да ће Београд да повуче своју резолуцију, мада му је и тај потез на располагању. До договора о резолуцији може се најпре доћи делимичном изменом њеног текста. Најлакше је да се то уради амандманима чији предлагач може да буде било која земља чланица УН. „Политика” незванично сазнаје да су из једне европске државе неки предлози већ стигли у Београд.

Наравно, да нико не може да гарантује да ће договор да буде постигнут. Вестервеле је из Београда отпутовао са ставом да је „Географска мапа југоисточне Европе исцртана”, изреченим у јавним иступима, и реченицом да Немачка неће тражити од Србије да призна независност Косова казаном у званичним разговорима без присуства јавности. Уосталом и у јучерашњој вести „Политике” с насловом „Договор о резолуцији” пише да ће Србија и ЕУ да покушају да се договоре. Да ли ће у томе успети, тешко је сада рећи.

Лакше је одговорити на друго питање са почетка текста, зашто се договор о резолуцији није постигао пре него што је она послата у УН. Београд је покушао да се договори. Изасланик председника Србије је брзо по окончању расправе у скупштини отишао у Брисел. Остао је тамо три дана показујући текст резолуције, за који му је у врху ЕУ речено: „Не видимо да у тексту има великих проблема”, што ће рећи да је проблема било. У разговорима са појединим чланицама чула су се сасвим различита мишљења, а „откривени” су проблеми: формулације из резолуције попут „једнострана сецесија”, „сва отворена питања”. Није се разговарало са сваком од чланица ЕУ, па су неке тек пре неки дан сазнале да је било тих разговора у врху администрације у Бриселу.

Ако проблема има, зашто Београд жури да пошаље резолуцију. Зато да би она прва стигла у УН, да би се прво о њој изјашњавали, да смањи шансу да се појаве друге. У моменту када је одлучио да шаље свој текст, Београд је имао информације да је једна резолуција већ написана. До тренутка када је послао резолуцију Београд није имао ниједан званичан или незваничан предлог из ЕУ како да промени текст.

(Политика)